

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201031
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818201031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: X., proti žalovanej: F., o zaplatenie 771,85 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. októbra 2018, č.k. 15Csp/20/2018-101, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. - o lehote plnenia, v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) a v závislom výroku o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.) potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 435,61 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 08.03.2015 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 10,- eur počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že prvá splátka je splatná do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a každá ďalšia splátka je splatná najneskôr do konca toho ktorého mesiaca, pod stratou výhody poskytnutých splátok pri vynechaní jednej splátky. Výrokom II v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie 771,85 eur so zmluvnou pokutou 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 771,85 eur od 08.03.2015 do zaplatenia tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.080,- eur odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.080,- eur len 5,05% ročný úrok z omeškania zo sumy 771,85 eur do zaplatenia a nahradiť trovy konania. So žalovanou uzavrel dňa 02.07.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorou poskytol žalobca žalovanej úver 1.080,- eur. Žalovaná mala úver splácať v 36 mesačných splátkach po 38,34 eur. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok č. 5 o viac ako tri mesiace, tieto napriek upozorneniu neuhradila. Žalobca preto pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 08.03.2015. Celková suma predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené v sume 771,85 eur. Zároveň uplatňuje zmluvnú pokutu podľa čl. 8.ods. 8.1 zmluvy. Žalovaná nepoprela, že uzavrela zmluvu o úvere so žalobcom, celkom mala uzavretých 5 zmlúv. Ohľadom týchto pôžičiek jej boli vykonávané aj zrážky zo mzdy, boli vydané aj rozhodcovské rozsudky. Zmluvu uzatvárala na pobočke v X., oslovili ju ako dobrého klienta. Stanovili aj výšku pôžičky a aj výšku splátok, listiny nečítala, pretože pracovníčka sa ponáhľala. Nemala si čas to ani prečítať, doklady jej mali prísť až za dva týždne. Nebolo jej vysvetlené, že má uzatvoriť dodatkovú službu a koľko bude spoplatnená. Splácala pôžičky ďalšími pôžičkami. V súčasnej dobe je zamestnaná, sú jej vykonávané zrážky zo mzdy.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie ďalej uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý odvíjal od formuláru - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere (ďalej len ako zmluva), ktorej účelom bolo poskytnutie úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky, ktoré sa žalovaná zaviazala splácať v dohodnutých mesačných splátkach. V konaní nebolo sporné, že na strane poskytovateľa je podnikateľ a na strane žalovanej - príjemcu služby fyzická osoba. Podporne platí na daný vzťah aj úprava § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom k tomu, že vo veci ide o zmluvný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo potrebné skúmať, či uzavretá zmluva o úvere, spĺňa obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd zistil, že v bode 5 zmluvy sú uvedené údaje zo strany žalovanej v súvislosti s požadovaným úverom a v bode 6 zmluvy sú údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere. Zo strany žalovanej bola zmluva podpísaná dňa 26.06.2014 a žalobca ju podpísal dňa 02.07.2014. Vzhľadom k tomu, že údaje v bodoch 5 a 6 zmluvy sú zhodné, je potrebné uviesť, že žalobca návrh na uzavretie zmluvy žalovanej akceptoval a teda medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy, podľa ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej finančné prostriedky vo výške 1.080,- eur a žalovaná sa zaviazala úver žalobcovi splácať v 36 mesačných splátkach po 38,34 eur s tým, že spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb mala byť výška mesačnej platby vo výške 64,54 eur. Celková čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť, t.j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru, bola dohodnutá vo výške 1.416,24 eur, ročná úroková sadzba úveru bola vo výške 18,03% ročne, RPMN za úver vo výške 20,91%, priemerná RPMN za úver 49,67%. Okrem toho bol v zmluve dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru 36,00 eur. Zmluva v bode 7 odkazuje aj na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu (ďalej „zmluvné podmienky“). V zmluvných podmienkach sa v bode 7 ods. 7.1 uvádza, že súčasťou zmluvy je okrem iného aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V konaní bolo preukázané, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bolo žalobcom jednostranne vystavené 02.07.2014 a okrem obsahových náležitostí uvedených v bode 6 zmluvy o úvere sa tam uvádzajú aj ďalšie údaje, ako je dátum splatnosti jednotlivých splátok, dátum splatnosti prvej splátky úveru ako aj dátum konečnej splatnosti úveru. Údaje o termínoch splátok úveru a o konečnej splatnosti úveru sú obligatórnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Tieto údaje však neboli súčasťou návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca ich uviedol len do oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 02.07.2014, preto toto oznámenie je podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka potrebné považovať za nový návrh zmluvy. Vzhľadom k tomu, že zo strany žalovanej k akceptácii tohto oznámenia nedošlo, súd toto oznámenie nepovažuje za súčasť zmluvy o úvere. Pre úplnosť súd udáva, že žalovaná potvrdila, že žiadosť bola vypisovaná na pracovisku žalobcu, žiadosť vypisoval zástupca spoločnosti a jej boli dané len doklady na podpis, tieto jej mali následne prísť až o dva týždne. Z uvedeného potom vyplýva, že zmluva o úvere nemá všetky obligatórne náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko v nej absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom k tomuto nedostatku je potom potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok len na vrátenie istiny úveru, ktorá bola žalovanej poskytnutá, nie na úroky a poplatky. Z obsahu zmluvy ako aj z prehľadu platieb a aj tvrdenia žalovanej vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej sumu 1.044,- eur /1.080 eur - poplatok za poskytnutie úveru 36,- eur/ a žalovaná mu celkovo uhradila sumu 608,39 eur. Tieto skutočnosti neboli v konaní zo strany žalovanej namietané, preto ich súd považoval za nesporné. Žalobca potom má nárok na zaplatenie sumy 435,61 eur (1.044,- eur - 608,39eur). Vzhľadom k tomu, že žalovaná úver riadne nesplácala, žalobca jej listom zo dňa 15.02.2015 oznámil, že je v omeškaní s úhradou splátok 5,6,7 v sume celkom 159,32 eur a pokiaľ sa s úhradou ktorejkoľvek z týchto splátok dostane do omeškania o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, žalovaná stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Žalovaná si oznámenie prevzala do vlastných rúk a uvedené potvrdila aj pred súdom. Keďže žalovaná dlžnú sumu neuhradila, došlo k zosplatneniu úveru dňa 8.3.2015 v súlade s ust. bodu 13 ods. 13.1 písm. a) zmluvných podmienok. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou dlžnej sumy 435,61 eur a to od 08.03.2015 (odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru), preto žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd preto priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (t.j. o 5 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu), teda výška úroku z omeškania je 5,05% ročne. Súd priznal úrok z omeškania v uvedenej výške, pretože žalobca uplatnil sankciu

v súvislosti s omeškaním žalovanej od tohto dátumu a do výšky úroku z omeškania a keďže súd nepriznáva žalobcovi zmluvnú pokutu z dôvodov vysvetlených nižšie, priznal úrok z omeškania v plnej výške. Súd nepriznal žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu, pretože táto nebola individuálne dojednaná a spôsob jej určenia a mechanizmus dohody o zmluvnej pokute nemôže požívať právnu ochranu. V článku 8. Sankcie, v bode 8.1 má žalobca drobným písmom predformulovaný text, podľa ktorého v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04% dlžnej sumy za každý deň omeškania, t.j. 14,6% p.a.. V ďalších dojednaniach pod bodom 8.2. a 8.3. je upravený mechanizmus maximálnej výšky zmluvnej pokuty v súbehu s úrokom z omeškania. Žalovaná tvrdila, že o žiadnej zmluvnej pokute nebola informovaná, nešlo o individuálne dojednanie a len veľmi ťažko možno predpokladať, že samotná žalovaná v žiadosti o úver žiadala aj uzavrieť dohodu o zmluvnej pokute upravenú takýmto komplikovaným spôsobom. Žalovaná nemala ani možnosť vylúčiť ustanovenia o zmluvnej pokute, musela žiadosť podať vcelku. Podľa názoru súdu je spôsob určenia zmluvnej pokuty nejasný, nezrozumiteľný, pretože zmluvná pokuta má vychádzať zo základu, a to z „dlžnej sumy“, pričom sa vôbec nerozlišuje čo predstavuje dlžnú sumu, neurčito je upravený aj mechanizmus počítania a maximálnej výšky zmluvnej pokuty. Okrem toho text o zmluvnej pokute je písaný mimoriadne malým písmom a v celkovom kontexte vyjadrenia zmluvnej pokuty, podľa názoru súdu nejde o platne uzavretú dohodu o zmluvnej pokute, preto ju súd žalobcovi nepriznal /§ 52 ods. 2 OZ, § 53 ods. 1 OZ, § 39 OZ, § 544 ods. 2 OZ/. Súd prvej inštancie teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 435,61 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 8.3.2015 až do zaplataenia, pričom súd povolil žalovanej splátky po 10,- eur mesačne. Žalovaná má mimoriadne nepriaznivú životnú situáciu, má príjem do 500,- eur mesačne, cestovné výdavky do výšky 40,- eur. Sú jej vykonávané zrážky z iných úverov, má výdavky na bývanie 280,- eur. Platí ďalej telefón a internet a zo zvyšku uspokojuje svoje základné životné potreby. Súd prvej inštancie postupom podľa § 232 ods. 3 CSP povolil žalovanej splátky po 10,- eur, keď zohľadnil pomery na jej strane, skutočnosť, že žalobca vykonával zrážky zo mzdy žalovanej na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Žalovaná sa o prejednanie sporu zaujímala, dostavila sa na pojednávanie, súd prihliadol aj na povahu sporu a skutočnosť, že povolením splátok zamedzí tomu, aby žalovaná bola vystavená ešte ďalšiemu zhoršeniu jej nepriaznivej situácie, keď by bola vystavená ďalšej exekúcii. Naopak, žalobca povolením splátok nemôže byť nijako vážne ohrozený, súd upravil aj stratu výhody splátok pri vynechaní jednej splátky. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov, príp. poplatkov, zmluvnej pokuty súd žalobu žalobcu považoval za nedôvodnú a preto ju v tejto časti zamietol.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2 písm. f/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z., § 39 a § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (CSP) v spojitosti s § 262 ods. 1 CSP. V konaní sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 771,85 eur, súd mu priznal sumu 435,61 eur a zamietol žalobu aj v časti celej zmluvnej pokuty. Žalobca teda mal v konaní úspech v rozsahu približne 50% a neúspech 50%, keď súd zohľadňuje aj zamietnutie zmluvnej pokuty. Z tohto dôvodu súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, smerujúc svoje odvolanie voči výroku I. v časti o lehote plnenia, voči zamietajúcej časti (výrok II.) a voči závislému výroku o trovách konania medzi stranami sporu (výrok III.), navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu v týchto častiach tak, že splatnosť prisúdeného plnenia bude stanovená ako zákonná trojdňová, žalobe bude vyhovené aj v jej zamietajúcej časti a žalobcovi bude priznané plné právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a tiež aj v odvolacom konaní, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne právne a skutkové závery). Namietal záver súdu prvej inštancie o tom, že uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórny údaj o konečnej splatnosti úveru a splatnosti jednotlivých splátok. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, považuje za podstatné, že táto náležitosť nemôže a nikdy ani nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru, v súvislosti s čím poukazuje na bod 58 rozsudku EÚ vo veci C-42/15, ust. čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vnútroštátnou úpravou stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 smernice, v súvislosti s čím poukazuje aj na uznesenie NS SR 3Cdo/146/2017. Náležitosť konečnú splatnosť úveru nepozná úijné právo, čo

napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť bola zo zákona vypustená. Napriek tomu však zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4, 5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Namietala tiež záver súdu o neuvedení termínu splatnosti splátok, keď podľa záverov súdu prvej inštancie nepostačuje jeho uvedenie v oznámení veriteľa o schválení úveru. Poukazuje na čl. 2 bod 2.1 zmluvných dojednaní tvoriacich súčasť a obsah zmluvy o úvere. Opakovane poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, vychádzajúc z ktorého nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľovi odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Podľa jeho názoru v danom prípade boli zákonné požiadavky na obligatórne náležitosti zmluvy v posudzovanej veci splnené, žalovaná mala objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej aj poslednej splátky, vychádzajúc z počtu splátok a obsahu oznámenia veriteľa o schválení úveru a splátkového kalendára. Namietal tiež záver súdu prvej inštancie o nejasnosti a nezrozumiteľnosti dojednaní o zmluvnej pokute, teda, že nie je z dojednaní zjavné, čo predstavuje dlžná suma, z ktorej sa zmluvná pokuta uplatňuje, v dôsledku čoho jeho nárok v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru toto dojednanie nesprávne interpretoval. Opomenul zohľadniť, že v úvodnej časti ustanovenia sa uvádza, že ak sa dlžník omešká s úhradou splátky, alebo jej časti (bod 8.1), potom sa zmluvná pokuta uplatňuje z dlžnej čiastky, čiže logicky z tej, ktorej sa omeškanie týka. Podľa jeho názoru, keďže predmetom konania bol nárok na zaplatenie pokuty zo zosplatnených záväzkov, čo nebolo sporné, nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, bol posúdený súdom spôsobom nemajúcim oporu v zákone, ani v ustálenej rozhodovacej praxi. V konečnom dôsledku namietal tiež neprimeranosť výšky splátok, ktorými má žalovaná splácať prisúdený nárok. Pri sume 10,- eur mesačne ide minimálne o 43 mesiacov, čo je viac ako 3,5 roka a predstavuje to hrubý nepomer a poškodzovanie majetkového postavenia žalobcu. Nárokovaná suma mala byť uhradená dávno, aj keby žalovaná dodržiavala splátkový kalendár.

7. Žalovaná nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - o lehote plnenia (časť výroku I.), v zamietajúcej časti (výrok II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.), je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej - vyhovujúcej časti s výnimkou lehoty plnenia (výrok I.) nepreskúmaval, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na plnenie žalobcovi v rozsahu nesplateného istiny poskytnutého úveru s príslušným úrokom z omeškania s tým, že pokiaľ ide o lehotu plnenia, túto stanovil v splátkach po 10,- eur mesačne a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (nárokované zmluvné úroky, zmluvná pokuta). Súčasne vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán, žiadnej z nich nárok na náhradu trov konania nepriznal.

12. Žalobca namietal, že neboli splnené podmienky z hľadiska vyhodnotenia skutkových okolností pre stanovenie inej lehoty na plnenie, ako zákonnej trojdňovej, stanovenú splátku považoval za neprimerane nízku, tiež namietal nesprávne skutkové a právne závery týkajúce sa nepriznania mu nároku na zmluvný úrok v dôsledku záveru o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy (konečná splatnosť úveru a splatnosť

jednotlivých splátok) a v konečnom dôsledku tiež závery, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie vo vzťahu k nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, uplatňujúc tak vychádzajúc z obsahu odvolania dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), podriadený tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, úver pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmluve uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ (konečná splatnosť úveru a dátum splatnosti mesačných splátok úveru) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (02.07.2014), posúdil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/) a po zistení, že žalovaná nezaplatila veriteľovi na istine už len sumu 435,61 eur, na jej zaplatenie spolu so zákonným úrokom z omeškania žalovaného zaviazal (výrokom I.) a nad rámec toho, žalobu ako nedôvodnú, vrátane nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vzhľadom na absolútnu neplatnosť zmluvného dojednania v ktorom žalobca vzhliada dôvodnosť uplatnenia takéhoto nároku, pre jej nejasnosť, nezrozumiteľnosť a tiež jej nekalú konštrukciu (§ 52 ods. 2, § 53 ods. 1, § 39 sa § 544 ods. 2 OZ) zamietol (výrokom II.). Správne tiež súd prvej inštancie rozhodol, keď prisúdené plnenie umožnil vzhľadom na okolnosti prípadu splácať žalovanej v splátkach, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu tieto boli stanovené v primeranej výške so zreteľom na konkrétne rozhodujúce okolnosti. Vecne správne je tiež vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2 CSP), ktorý nárok ani jednej zo strán nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v dotknutých častiach, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

16. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné:

17. Nedôvodne predovšetkým odvolateľ namieta vecnú správnosť rozhodnutia v časti splatnosti priznaného plnenia.

18. V zmysle § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

19. V zmysle § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

20. Citované ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennnej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehotu na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennnej lehoty na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ods. 4 ust. § 232 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy, prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu.

21. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP teda umožňuje súdu rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorá veta pokrýva všetky tie prípady, keď je plnenie už splatné, avšak vo výnimočných prípadoch môže súd rozhodnúť, že sa bude plniť v splátkach. Odôvodnenosť týchto prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Zákon umožňuje súdu formulovať vo výroku svojho rozhodnutia tiež tzv. doložku cross default, t.j. že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh.

22. Pri úvahách a možnom plnení v splátkach, je okrem pomerov na strane povinného subjektu (jeho platobnej schopnosti) vo vzťahu k výške priznaného nároku, potrebné tiež posúdiť, či prípadné plnenie nad rámec zákonnej lehoty troch dní by vzhľadom na okolnosti oprávneného subjektu (žalobcu) nebolo príliš ťaživým z hľadiska jeho pomerov na jeho strane a v konečnom dôsledku nemožno nevziať do úvahy tiež postoj žalovaného v spore, teda jeho (ne)ochotu plniť. Je teda zrejmé, že takéto rozhodnutie vyžaduje existenciu konkrétnych okolností každej posudzovanej veci, indikujúcich dôvodne k takémuto záveru.

23. V danej veci v konkrétnostiach žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi napadnutým rozhodnutím sumu 435,61 eur, s 5,05 % ročným úrokom z tejto sumy za obdobie od 08.03.2015 do zaplatenia, čo jej súd povolil splácať v mesačných splátkach po 10,- eur, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky. Rozloženie splátok istiny predstavuje tak obdobie cca 3,5 roka splácania dlhu, pričom je pravda, že ide o splátku stanovenú v nižšej výške, ako splátka úveru, ktorá bola dohodnutá zmluvou (38,34 eur), avšak v konkrétnostiach posudzovanej veci nesporná existencia výnimočných okolností na strane žalovanej, spočívajúca v jej ťaživej osobnej a finančnej situácii, v zásade s prihliadnutím na ďalšie rozhodujúce kritériá, indikuje v prospech záveru o jej primeranosti.

24. Vezmúc do úvahy totiž v konkrétnostiach skutočnosti spočívajúce v tom, že nedodržanie platobnej disciplíny zo strany žalovanej, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu dlhu voči žalobcovi má, ako vyplýva z obsahu jej výpovede (ktoré skutočnosti žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nespochybnil), zrejmy pôvod v skutočnosti, že žalovaná má nízky príjem cca 500,- eur mesačne, pričom len náklady na bývanie predstavujú cca 280,- eur, cestovné do práce je 40,- eur mesačne a skutočne minimálna čiastka jej zostáva na zabezpečenie jej základných životných potrieb, tak uvedené faktory podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne indikujú k záveru, že jej aktuálna finančná situácia nenasvedčuje takej platobnej schopnosti, aby bez ohrozenia svojich základných životných potrieb bola spôsobilá dlh reálne jednorazovo, či vo vyšších splátkach uhradiť, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie povoliť jej prisúdenú čiastku splácať v splátkach, má nielen zákonné, ale tiež racionálne opodstatnenie. Navyiac odvolací súd prihliadol aj na správanie žalovanej v priebehu konania, ktorá jednoznačne prejavila ochotu vo vzťahu k žalobcovi plniť, prisúdenú čiastku nerozporela a na strane druhej nemohol súd opomenúť tiež nie zanedbateľný fakt, že žalobca ako oprávnený subjekt je

právnickou osobou a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v dôsledku skutočnosti, že prisúdená suma bude splácaná v 10,- eurových mesačných splátkach a splatená čo do istiny v časovom horizonte cca 3,5 roka. Správne súd prvej inštancie pri posudzovaní tejto otázky vzal do úvahy tiež správanie žalobcu spočívajúce v tom, že tento inicioval zrážky zo mzdy žalovanej na úhradu tohto dlhu na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy.

25. Za týchto okolností sa možno v plnom rozsahu identifikovať s vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia v časti súdom prvej inštancie stanovenej lehoty plnenia prisúdeného nároku, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu vyššie uvedené konkrétne okolnosti indikujú dôvodne v prospech využitia aplikovaného inštitútu splátok dlhu, za súčasnej neudržateľnosti v tomto smere žalobcom produkovaných odvolacích námietok. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať vo vzťahu k žalobcovi za nespravodlivé, ak žalovanej bola daná možnosť dodržať súdom prvej inštancie nastavenú platobnú disciplínu v mesačných splátkach, ktoré je schopná plniť, pričom samozrejme nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok pre prípad čo i len jednej nezaplatennej splátky žalobcovi riadne a včas.

26. V tejto časti tak odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nespôsobilé privodiť v jeho prospech priaznivejšie rozhodnutie.

27. Odvolací súd považuje za správne aj dôvody na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti.

28. Keďže ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu, založeného žalobcom a žalovanou predmetnou zmluvou o úvere, súd prvej inštancie správne posúdil, že táto je podriadená tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (02.07.2014) a dôvodne (tiež z hľadiska obrany žalovanej) skúmal, či táto obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy z hľadiska ust. § 9 ods. 2 cit. zákona.

29. Pokiaľ ide o záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (správnosť ktorého rovnako odvolaním namieta žalobca) pre absenciu obligatórných náležitostí zmluvy uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (02.07.2014) a to údajoch o konečnej splatnosti úveru (dobe trvania úveru) a splatnosti jednotlivých mesačných splátok úveru s poukazom na to, že uvedené údaje síce vyplývajú z oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré však nie je súčasťou návrhu zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorej časti je potrebné toto oznámenie považovať za nový návrh zmluvy (§ 44 ods. 2 OZ), s týmto posúdením súdu prvej inštancie, sa odvolací súd plne identifikuje.

30. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (02.07.2014) zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a podľa písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

31. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

32. Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, musela uzavretá zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je to postačujúce pre to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V danej veci súd prvej inštancie svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil na zistení o.i. tiež absencie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to dátume splatnosti splátok úveru predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu zatvorenia zmluvy. Je pravdou, ako žalobca tvrdí, že tento údaj bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (02.07.2014), avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná

podpísala zmluvu ešte dňa 26.06.2014, teda skôr, pričom v čase, kedy žalovaná zmluvu podpisovala, nemala vedomosť o tom, ako je presným a zrozumiteľným spôsobom stanovená splatnosť splátok úveru (tento údaj bol následne uvedený až v oznámení o schválení úveru dlžníkovi, návrh zmluvy ho neobsahoval), ide teda o jednostranný právny úkon žalobcu, pričom právne relevantné je len to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o dátume splatnosti splátok je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže spotrebiteľský úver sa považuje z uvedeného dôvodu za bezúročný a bez poplatkov súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobca tak má nárok len na vrátenie sumy poskytnutej istiny úveru, teda vo výške 435,61 eur na ktoré plnenie žalovanú tiež zaviazal. I keď pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje zistenie absencie čo i len jednej obligatórnej náležitosti, odvolací súd vo vzťahu k ďalšej absentujúcej náležitosti (konečnej splatnosti úveru) poukazuje na to, že táto náležitosť bola obligatórne vyžadovaná ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Pravdou síce je, že Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým bol novelizovaný zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa v § 9 ods. 2 písm. d/ (v čase uzatvorenia zmluvy písm. f/)), vypustili slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, avšak absentujúci údaj o dni splatnosti tiež poslednej splátky, predstavuje nielen údaj o konečnej splatnosti úveru, ale jeho neuvedenie nespĺňa aj požiadavku uvedenia doby trvania úveru (ktorá náležitosť zostala zachovaná aj po novele), pričom uvedenie tohto údaju až v oznámení stíha rovnaký osud, ako uvedenie dátumu splatnosti splátok.

33. V tomto smere sú tak odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, rovnako ako poukaz na čl. 2 bod 2.1. zmluvných dojednaní, obsah ktorého podľa jeho názoru je spôsobilý k záveru o uvedení absentujúcich náležitostí už v samotnej zmluve a poskytuje podľa jeho názoru dostatočnú vedomosť spotrebiteľovi o potrebných parametroch úveru.

34. Posudzovať uvedenú spornú otázku je potrebné vždy so zreteľom na to, že v spotrebiteľskom vzťahu je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje, preto treba od dodávateľa očakávať aj vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak takto nepostupuje, spreneverí dôveru druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania, a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje aj tým, že text spotrebiteľskej zmluvy, zvlášť ak sa jedná o zmluvu formulárovú (ako tomu je tiež v posudzovanej veci), má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný, podstatné zmluvné dojednania musia mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť vo výrazne menšej veľkosti, ako ďalší text, nesmú byť umiestnené v oddieloch, vzbudzujúcich dojem nepodstatného charakteru, z obsahu dojednaní má byť pre priemerného spotrebiteľa bez ťažkostí opoznatelné, aké sú hlavné parametre úveru a presnosť a určitosť obligatórnych náležitostí musí byť samozrejmosťou. Pri konštrukcii zmluvy a súvisiacich dokumentov je potrebné sa zaoberať tiež otázkou, či úmyslom dodávateľa skutočne bolo postupovať v zmysle zákona tak, aby priemerný spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy mal vedomosť o všetkých podstatných parametroch úveru a mohol tak posúdiť svoju úverovú zaťaženosť, v súvislosti s čím je potrebné dodať, že nekalé obchodné praktiky sú zakázané (§ 7 zák. o ochrane spotrebiteľa). Nemožno pochybovať o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy. Predmetná zmluva spadá nesporne pod súdnu kontrolu prijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

35. Žalobca prostredníctvom námietok produkovaných v odvolaní v zásade tvrdí, že ním zvolená konštrukcia zmluvy, či už z hľadiska obligatórnych náležitostí zmluvy, či tiež konštrukcie zmluvnej pokuty, takýmto z hľadiska ochrany spotrebiteľa akceptovateľným štandardom neodporuje. Tieto námietky však nie sú spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu. Údaj o dátume splatnosti splátok je totiž jednoznačne určitým a prehľadným spôsobom opoznatelný až z oznámenia o schválení úveru, ktorý v tomto bode z dôvodov uvedených vyššie, nemožno považovať za súčasť uzatvorenej zmluvy. Zložitost' konštrukcie čl. 2 bod 2.1. zmluvných dojednaní a tiež jej nedostatočná určitosť, nie je z

hľadiska odlišného záveru, aký vyvodil súd prvej inštancie, udržateľnou. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k zmluvnému dojednaniu v ktorom má pôvod nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty a z ktorého nedôvodnosťou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v bode 24 odôvodnenia, s ktorým sa odvolací súd plne identifikuje. Žalobcu totiž nič nezbavilo povinnosti z hľadiska ust. § 3 ods. 6 zákon č. 258/2001 Z. z. so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, poskytnúť spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho na prvý pohľad zrozumiteľné a pre bežného spotrebiteľa tiež aj vhodne poskytnuté a zmluvné dojednania z hľadiska ich určitosť a zrozumiteľnosť z pohľadu zákonných požiadaviek kladených ust. § 37 ods. 1 OZ a tiež § 39 OZ na právne úkony akceptovateľné, čomu však konštrukcia dojednania tak zmluvnej pokuty (bod 8.1), ako ani čl. 2 bod 2.1. na ktorý poukazuje odvolateľ vo vzťahu k údajom o dátume splatnosti splátok nezodpovedá. Účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad dotknutých ustanovení, ktorý jasne a zrozumiteľne stanovuje, aký je konkrétny dátum splatnosti splátok úveru, pričom tento nedostatok nemožno konvalidovať odvolateľom zvolenou konštrukciou a pokiaľ ide o zmluvnú pokutu táto tiež z hľadiska zjavne zvoleného menšieho písma, ako zostávajúci obsah zmluvy (naviac bez zjavnej možnosti jej individuálneho vyjednanie), je spôsobilou jednoznačne vzbudiť dojem, že ide o nepodstatnú časť zmluvy, v súvislosti s čím bezpečne nemožno vylúčiť, že vzhľadom na zvolený spôsob jej formulácie, umiestnenie a formu, mohlo byť tiež cieľom veriteľa.

36. Identifikujúc sa tak so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, za súčasného zistenia, že zamietajúce rozhodnutie subsumuje nároky presahujúce nesplatenú istinu úveru (tiež nárok na zmluvnú pokutu), nebolo možné napadnuté rozhodnutie v dotknutých častiach posúdiť inak, ako vecne správne a odvolacie námietky žalobcu ako v celom rozsahu nedôvodné.

37. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých častiach - o lehote plnenia (časť výroku I.), v zamietajúcej časti (výrok II.) je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania - výrok III.), podľa § 387 ods. 1 CSP toto potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne, k odvolaciemu prieskumu spôsobilé rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

38. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovanej vo vzťahu k žalobcovi napriek jej plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže tejto preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).